

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	כ	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מנא לך הא?	אמר ליה: [רב ספרא]												לב.
אם יש בית דין - מתנה בפניהם, אין שם בית דין - בפני מי יתנה? שלו קודם.	אמר ליה: [רבה בר רב הונא] דתנן:											♣	לב.
מי דמל? התם דמפיק ממונא מהאי ומותיב להאי - בעינן בית דין, אבל הכא דידיה שקלי, גילוי מילתא בעלמא הוא, בתרי סגי ליה.	אמר ליה: [רב ספרא]											♣	לב.
אלמנה מוכרת שלא בפני בית דין.	תדע, דתנן:											♣	לב.
ולאו מי אתמר עלה	אמר ליה אבוי:											!	לב.
אלמנה אינה צריכה בית דין של מומחין, אבל צריכה בית דין של הדיוטות.	רב יוסף בר מניומי אמר רב נחמן:											♣	לב.
מצאה ברפת - אין חייב בה, ברשות הרבים - חייב בה.												■	לב.
ואם היתה בבית הקברות - לא יטמא לה.												■	לב.
אם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזור - לא ישמע לו.												■	לב.
פרק וטען, פרק וטען, אפילו ארבעה וחמישה פעמים - חייב, שנאמר (שמות כ"ג) עזב תעזב.												■	לב.
הלך וישב לו, ואמר: הואיל ועליך מצוה, אם רצונך לפרוק פרוק - פטור. שנאמר עמו.												■	לב.
אם היה זקן או חולה - חייב.												♣	לב.
מצוה מן התורה לפרוק, אבל לא לטעון.	[ת"ק]											♣	לב.
אף לטעון.	רבי שמעון											♣	לב.
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר תחת משאו משאו שיכול לעמוד בו.	רבי יוסי הגלילי:											■	לב.
רפת שאמרו אינה מתנה ואינה משמרת אינה מתנה - מדקתני אינו חייב בה, ואינה משמרת - מדאיצטריך למיתני אינו חייב בה, דאי סלקא דעתך משמרת - השתא משכח לה אבראי מעייל לה לגואי, משכח לה מגואי מבעיא אלא שמע מינה: אינה משמרת. - שמע מינה.	רבא:											♣	לב.
מצאה ברפת אינו חייב.												■	לב.
והוא שעומדת תוך לתחום.	רבי יצחק:											♣	לב.
מכלל דברשות הרבים, ואפילו בתוך התחום - נמי חייב.												♣	לב.
ברשות הרבים חייב בה	איכא דמתני לה אסיפא:											■	לב.
והוא שעומדת חוץ לתחום.	רבי יצחק:											■	לב.
מכלל דברפת, אפילו עומדת חוץ לתחום - נמי אינו חייב בה.												♣	לב.
בבית הקברות לא יטמא לה.												■	לב.
מנין שאם אמר לו אביו היטמא או שאמר לו אל תחזור שלא ישמע לו - שנאמר (ויקרא י"ט) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתותי תשמרו אני ה' - כולכם חייבין בכבודי.	תנו רבנן:											■	לב.
טעמא דכתב רחמנא את שבתותי תשמרו, הא לאו הכי - הוה אמינא: צייתא ליה. ואמאי? האי עשה והאי לא תעשה ועשה, ולא אתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה												♣	לב.
איצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל והוקש כיבוד אב ואם לכבודו של מקום, שנאמר כאן (שמות כ') כבד את אביך ואת אמך, ונאמר להלן (משלי ג') כבד את ה' מהונך. הלכך לציית ליה - קא משמע לן דלא לשמע ליה.												!	לב.
מצוה מן התורה לפרוק אבל לא לטעון.												■	לב.
מאי אבל לא לטעון?												^	לב.
אילימא אבל לא לטעון כלל												!	לב.
מאי שנא פריקה - דכתיב עזב תעזב עמו, טעינה נמי, הכתיב (דברים כ"ב) הקם תקים עמך												♣	לב.
אלא: מצוה מן התורה לפרוק בחנם, ולא לטעון בחנם - אלא בשכר	[ת"ק]											♣	לב.
אף לטעון בחנם.	רבי שמעון:											♣	לב.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ♠ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

בבא מציעא-אלו מציאות		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	לב	
תנינא להא דתנו רבנן:												לב.	
פריקה בחנם, טעינה בשכר.	[ת"ק]	♣										לב.	
זו וזו בחנם.	רבי שמעון:	♣										לב.	
מאי טעמייהו דרבנן?		^										לב.	
דאי סלקא דעתך כרבי שמעון - לכתוב רחמנא טעינה, ולא בעי פריקה, ואנא אמנא: ומה טעינה דלית בה צער בעלי חיים, וליכא חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה צער בעלי חיים וחסרון כ"ס - לא כל שכן? - אלא למאי הלכתא כתביה רחמנא? לומר לך: פריקה - בחנם, טעינה - בשכר.	[רבנן]	!									◇	לב.	
ורבי שמעון, מאי טעמא?		^										לב.	
משום דלא מסיימי קראי.	[רבי שמעון]	!									◇	לב.	
ורבנן		ז										לב.	
אמאי לא מסיימי קראי? הכא כתיב רובץ תחת משאו, התם כתיב נופלין בדרך דרמו אינהו וטעונייהו באורחא משמע	[רבנן]	!									◇	לב.	
ורבי שמעון		ז										לב.	
נופלין בדרך אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע.	[רבי שמעון]	!									◇	לב.	
מדברי שניהם נלמד: צער בעלי חיים דאורייתא. ואפילו רבי שמעון לא קאמר אלא משום דלא מסיימי קראי, אבל מסיימי קראי - דרשינן קל וחומר, משום מאי - לאו משום צער בעלי חיים דרשינן?	רבא:										♣	לב:	
דלמא משום דאיכא חסרון כ"ס. והכי קאמר: ומה טעינה דלית בה חסרון כ"ס - חייב, פריקה דאית בה חסרון כ"ס - לא כל שכן?											ז	לב:	
וטעינה אין בה חסרון כ"ס? מי לא עסקינן דאדהכי והכי בטיל משוקיה, אי נמי אתו גבבי ושקלי כל מה דאיכא בהדיה.											ז	לב:	
תדע דצער בעלי חיים דאורייתא											■	לב:	
אם היה עליו יתר על משאו - אין זקוק לו, שנאמר (שמות כ"ג) תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו. הגלילי:	דקתני סיפא, רבי יוסי										■	לב:	
לאו מכלל דתנא קמא סבר זקוק לו?											■	לב:	
מאי טעמא - לאו משום דצער בעלי חיים דאורייתא?											■	לב:	
דלמא בתחת משאו פליגי.											ז	לב:	
דרשינן תחת משאו - משאוי שיכול לעמוד בו	דרבי יוסי סבר:	♣	♣								ז	לב:	
לא דרשינן תחת משאו.	ורבנן סברי:	♣	♣								ז	לב:	
תדע דצער בעלי חיים לאו דאורייתא,											■	לב:	
הלך וישב לו, ואמר לו הואיל ועליך מצוה לפרוק - פרוק פטור, שנאמר עמו.	דקתני - רישא:										■	לב:	
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, מה לי איתיה למריה בהדיה, ומי לי כי ליתיה למריה בהדיה?											■	לב:	
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, מי סברת פטור פטור לגמרי? ודלמא: פטור - בחנם, וחייב - בשכר. והכי קאמר רחמנא: כי איתיה למריה בהדיה - עבד גביה בחנם, וכי ליתיה למריה בהדיה - עבד גביה בשכר, ולעולם צער בעלי חיים דאורייתא.											ז	לב:	
(סימ"ן: בהמ"ת בהמ"ת אוה"ב שו"א רבצ"ן)												◇	לב:
לימא מסייע ליה:											ז	לב:	
בהמת נכרי מטפל בה כבהמת ישראל.											■	לב:	
אי אמרת בשלמא צער בעלי חיים דאורייתא - משום הכי מטפל בה כבהמת ישראל. אלא אי אמרת צער בעלי חיים לאו דאורייתא, אמאי מטפל בה כבהמת ישראל?											ז	לב:	
התם משום איבה.											!	לב:	
הכי נמי מסתברא											■	לב:	

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

		Talmud Navigator											
		מאן דאמר	ב	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	א
בבא מציעא-אלו מציאות	מימרא	מאן דאמר											
אם היתה טעונה יין נסך - אין זקוק לה.	דקתני:									■	■	◇	לב:
אי אמרת בשלמא לאו דאורייתא - משום הכי אין זקוק לה, אלא אי אמרת דאורייתא - אמאי אין זקוק לה?										■			לב:
הכי קאמר: ולהטעינה יין נסך - אין זקוק לה.										?			לב:
בהמת נכרי ומשאוי ישראל - וחדלת.	תא שמע:									■	?	◇	לב:
ואי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא, אמאי וחדלת? עזב תעזב מבעי ליה										?			לב:
לעולם צער בעלי חיים דאורייתא, התם בטעינה.										!	◇		לב:
אי הכי, אימא סיפא:										?			לב:
בהמת ישראל ומשאוי נכרי - עזב תעזב, ואי בטעינה, אמאי עזב תעזב?	[סיפא]									■	?	◇	לב:
משום צערא דישאל.										!			לב:
אי הכי אפילו רישא נמי										?			לב:
רישא בחמר נכרי, סיפא בחמר ישראל.										!		◇	לב:
מאי פסקת?										?			לב:
סתמא דמלתא, איניש בתר חמריה אזיל.										!		◇	לב:
והא וחדלת ועזב תעזב בפריקה הוא דכתיב?										?			לב:
אלא הא מני - רבי יוסי הגלילי היא										!	◇		לב:
צער בעלי חיים לאו דאורייתא.	דאמר: [רבי יוסי הגלילי]									■	!	◇	לב:
אוהב לפרוק ושונא לטעון - מצוה בשונא כדי לכופ את יצרו.	תא שמע:									■	?	◇	לב:
ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא, הא עדיף ליה										?			לב:
אפילו הכי, כדי לכופ את יצרו עדיף.										!	◇		לב:
שונא שאמרו - שונא ישראל, ולא שונא נכרי.	תא שמע:									■	?	◇	לב:
אי אמרת צער בעלי חיים דאורייתא - מה לי שונא ישראל ומה לי שונא נכרי?										?			לב:
מי סברת אשונא דקרא קאי? אשונא דמתניתא קאי.										!	◇		לב: